

[Valdemar Thomsen.]

min Person, ja, det er underordnet og gør aldeles ikke noget Skaar i min Glæde, forudsat at Statsministeren virkelig tænker paa et Samarbejde under lige økonomiske Vilkaar.

Inden for det nuværende Folketingsflertal er der sikkert mange, der er klar over, at der her i Landet i det lange Løb ikke kan føres og ikke bør føres en Politik stik mod Bondens Interesser. Vi fra vor Side erkender aabent, at en Politik, der gaar ud paa at trykke Arbejdere og ligestillede ned i økonomisk daarligere Kaar, for det første ikke vil være mulig og for det andet vil være uklog og i det lange Løb til Skade for Samfundet som Helhed. Den naturlige Basis for et Samarbejde mellem de værdiskabende Dele af Samfundet, mellem Arbejder og Bonde, maa være en fælles Erkendelse af, at de gamle økonomiske Dogmer med Hensyn til Rente-, Valuta- og Seddelpolitik, som maaske var rigtige nok i en længst forsvunden Tid, da det kneb med at fremskaffe det nødvendige til Livets Ophold, maa kasseres, efter at der nu kan produceres næsten alt, hvad Hjertet begærer.

Fordeelingen maa bringes i Orden, økonomisk Ligevægt maa genoprettes mellem Løn og Eksportpriser — ikke ved Nedsækning, men derigennem, at Produktionsprisen ogsaa bliver Salgsprisen, naar det gælder Landbrugsvarer. Der maa — og det kan netop ske gennem en fornuftig Rente- og Valutapolitik — skabes Købekraft i Befolkningens brede Lag, i Forhold til Produktionsmulighederne; og kun ad den Vej, at Befolkningens samlede Løn og Indtægt kommer til at svare til de producerede Varers Værdi, de producerede Varers Fremstillingspris, kan de rige Muligheder, som den tekniske Udvikling betinger, udnyttes og den økonomiske Ligevægt genoprettes.

Derfor kan vi ikke og vil vi ikke under nogen Omstændigheder støtte Tendensen i de gamle Oppositionspartier, som, selv om man forstaar at skjule det ret godt, gaar ud paa at pleje Kapitalens Interesser paa Bekostning af den øvrige Del af Befolkningen. En saadan Politik er ikke alene moralsk forkastelig, men den er tillige uklog og utidssvarende eller for at tale med Teknokraterne: den er ufunktionel. Lige saa klart burde det være — og det skal siges ved denne Lejlighed —, at Arbejderne ikke kan have Interesse i et Landbrug, der kun lige akkurat kan hutle sig igennem. Ogsaa, og navnlig, for Arbejderne knytter der sig en livsvigtig Interesse til, at Landets Hovederhverv virkelig faar Købekraft, vir-

kelig faar Mulighed for at aftage den Produktion, som maa holdes i Gang, for at de, som har Arbejde, vedblivende kan tjene en Løn, og Landbruget maa ogsaa være Medaftager af den Merproduktion, som maa iværksættes, om de Hundredtusinder af ledige Hænder skal finde Beskæftigelse.

Vi beklager derfor i høj Grad, at Regeringen stadig følger Princippet: Hjælp og Tilskud til Landbruget i Stedet for økonomisk Ligeret for Landbruget. Vi beklager, at man følger Bramsnæs og ikke følger Ungdommen, der ikke er blindet af de gamle Dogmer og Fordomme. Man burde erindre, at „Til Raad er Gubben en herlig Gæst, men unge Øjne de ser dog bedst“. Men naturligvis erkender vi, at Regeringen maa føre an, og naar vi ikke paa Forhaand vil afvise de foreliggende Lovforslag, er det, fordi vi føler os overbevist om, at Regeringens Fortid forpligter, og at Afsnit I i Lovforslaget ikke kan være Regeringens sidste Ord angaaende Rentespørgsmaalet. Vor endelige Stilling til Lovforslaget er afhængig af, om der under Forslagets videre Gang her i Rigsdagen bliver taget Hensyn til vore principielle Krav vedrørende Afsnit I, og at Afsnit II ændres saaledes, at alle, der virkelig fortjener at hjælpes, ogsaa faar den nødvendige Haandsrækning.

Angaaende Afsnit I har jeg paa nærværende Tidspunkt ikke mange yderligere Bemærkninger. Vi er, som nævnt, mod Tilskudsprincippet — nogen stor Hjælp er der for øvrigt ikke Tale om. En almindelig Bondegaard med en Gæld paa 50 000 Kr. f. Eks., der kommer i Betragtning med 10 pCt. af Gælden, vil højst faa et Rentetilskud paa ca. 150 Kr. aarlig i 2 Aar. Naar Gælden er 110 pCt. af Panteværdien, vil der blive Tale om 2 Gange 400 Kr. — heller ikke noget stort Beløb i Sammenligning med en almindelig Rentesaenkning. Blot 1 pCt. Rentenedsættelse betyder for en saadan Ejendom 500 Kr., ikke for et enkelt Aar, men frem i Tiden, det vil betyde noget i Retning af Overflytning af Købekraft til den Del af Befolkningen, der har et utilfredsstillet Behov, hvilket kan faa afgørende Betydning som Aftager af Varer, det vil sige Arbejde.

Afsnit II ønsker vi ændret paa væsentlige Punkter, bl. a. saaledes, at ogsaa Statsmænd og Landmænd, der har byttet eller handlet Ejendom, kan komme ind under Saneringen. 110 pCt.s Grænsen ønsker vi for øvrigt i Overensstemmelse med det ærede Medlem Hr. Aage Foghs Udtalelser ændret til en efter Akkordudvalgets Skøn rimelig Maksimalgrænse for den enkelte